

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **P. P.**, bytem H. n. 583, O., zast. Mgr. Adélou Kristkovou, advokátkou se sídlem Komenského 12/1, Bruntál, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2014, č. j. 1761/1.30/14/14.3, ve věci správního deliktu,**

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2014, č. j. 1761/1.30/14/14.3, **se ruší** a **věc se** vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám Mgr. Adély Kristkové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj se sídlem v Ostravě ze dne 13. 3. 2014, č. j. 1862/10.72/14/14.3. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 350.000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (umožnění výkonu nelegální práce).

[2] V žalobě žalobce namítal, že byl zkrácen ve správním řízení na svých právech a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a spravedlivé rozhodnutí, protože i přes návrh žalobce nebyl o jednotlivých úkonech řízení proveden zvukový záznam; nebyly provedeny výslechy svědků J. P., M. C., A. B., inspektorů J. N., M. F., I. K. a J. D., i přes nesrovnalosti v listinných důkazech (protokolech z kontroly a čestných prohlášeních, výsleších svědků); rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkového stavu obsahujícího odůvodněné pochybnosti, provedené důkazy hodnotil správní orgán účelově v neprospěch žalobce v rozporu se zásadou materiální pravdy, správní orgán nepostupoval objektivně, odpovědnost žalobce dovozuje z jeho obhajoby a chování svědků; uložená pokuta je nepřiměřená, má pro žalobce likvidační charakter, správní orgán nezohlednil majetkovou situaci žalobce; žalobce byl shledán odpovědným ze spáchání správního deliktu, přestože jeho odpovědnost zanikla – správní orgán nerozhodl do jednoho roku od provedení kontroly. Rozhodnutí je nesprávné a nezákonné. Skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně a vyžaduje zásadní doplnění. Onemocnění bylo posouzeno nesprávně s ohledem na nedostatečné ověření podmínek vzniku onemocnění. K umožnění výkonu závislé práce jednotlivým fyzickým osobám žalobce namítl řadu konkrétních námitek.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení a k námitce o zániku odpovědnosti za správní delikt poukázal na § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a vazbu zániku odpovědnosti na zahájení řízení, resp. nutnost zahájit řízení od okamžiku, kdy se o deliktu dozvěděl, nikoli tedy od zahájení kontroly. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se touto otázkou podrobně zabýval.

[4] K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že provedené důkazy byly hodnoceny účelově, v neprospěch žalobce a v rozporu se zásadou materiální pravdy. Ve správním řízení žalovaný postupoval v souladu se zásadami správního řízení a správní orgány I. i II. stupně věnovaly celé věci dostatečné množství času i pozornosti. Výsledkem je objektivně zjištěný skutkový stav věci, provedené důkazy byly hodnoceny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech.

[5] Nepořízením zvukového záznamu nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech. V průběhu správního řízení nevystal důvod pro pořizování zvukových záznamů o jednotlivých úkonech v řízení. Námitka žalobce by byla relevantní pouze v případě, že by žalobce namítal jakékoliv chyby či nesrovnalosti ve zmíněných listinách. Ty však byly vyhotoveny správně a pravdivě, když jejich autentičnost

žalobce nezpochybňuje. Naopak, pořízením zvukového záznamu by byla ohrožena zásada procesní ekonomie a v jejím rámci zejména zásada rychlosti a hospodárnosti.

[6] K námitce nepřiměřenosti a likvidačního charakteru pokuty žalovaný zaujal stanovisko, že pokuta je řádně odůvodněna v obou napadených rozhodnutích, přičemž byly zohledněny majetkové poměry žalobce. Žalovaný považoval uloženou pokutu za přiměřenou okolnostem a rozsahu spáchaného správního deliktu a v souladu s tehdejší právní úpravou.

[7] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 2. 7. 2014.

[8] Soud nejdříve uvažil o námitce zániku odpovědnosti za správní delikt, kterou by byl povinen se zabývat i z úřední povinnosti. Pokud by soud zjistil zánik odpovědnosti před vydáním rozhodnutí o správním deliktu, další řízení by ztrácelo smysl. Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že podle kontrolního spisu byla u žalobce provedena kontrola dne 21. 5. 2012. Správní řízení bylo zahájeno příkazem ze dne 23. 10. 2013, doručeným žalobci do vlastních rukou dne 14. 11. 2012. Podle § 141 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (tj. 2. 7. 2014), *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 roků ode dne, kdy byl spáchán*. Kontrola u žalobce byla zahájena dne 21. 5. 2012 a správní řízení bylo zahájeno příkazem ze dne 23. 10. 2013, doručeným žalobci dne 14. 11. 2012. Z uvedeného se podává, že jednoznačně a bezpochyby bylo řízení zahájeno do jednoho roku, kdy se správní orgán dozvěděl o předmětném skutku. V posuzované věci nejde o přestupek a nelze na věc aplikovat § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*. Žalobce totiž ve správním řízení v podání ze dne 24. 2. 2014 navrhoval zastavení řízení, protože roční lhůta pro projednání přestupku zanikla. Žalobce se dále domáhal v odvolání zániku roční lhůty pro odpovědnost za delikt, protože ten byl spáchán ve dnech 2. 1. – 21. 5. 2012, žalobce byl s protokolem o kontrole seznámen dne 21. 5. 2012, příkaz byl vydán dne 23. 10. 2012 a roční lhůta uplynula. Soud zdůrazňuje, že v souzené věci skutek spáchala podnikající fyzická osoba a jde o správní delikt, jak je stanoveno rovněž v § 140 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti: *právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že...* V rozhodnutí správní orgán I. stupně návrh na aplikaci § 20 odst. 1 zákona o přestupcích zamítl s tím, že není vedeno řízení o přestupku, ale o správním deliktu a odpovědnost dle § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti zanikne až uplynutím tří let od jeho spáchání (str. 24 citovaného rozhodnutí). V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 7 dodal, že pro určení

počátku roční lhůty je nutné určit okamžik, kdy se správní orgán o skutku spolehlivě dozvěděl a odkázal na komentář k zákonu o zaměstnanosti autorů Steinichová L. et al., 1. vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 245. Za tento okamžik odkazování autoři považují okamžik, kdy vzniklo důvodné podezření, že došlo ke spáchání správního deliktu s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu bez jakékoli citace či upřesnění rozhodnutí. Podle nejmenovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jde o den ukončení kontroly, resp. den kdy je kontrolovaná osoba s protokolem o výsledku kontroly seznámena, pokud je protokol v tento den vypracován. V den, kdy je kontrola skončena, se správní orgán dozví o porušení povinností a nepochybně toho dne sezná skutečnosti, z nichž plyne důvodné podezření. Nemusí být postaveno najisto, zda k porušení došlo, ani že je protokol nadále projednáván, ani že je řízení zahájeno později. Podle žalovaného subjektivní lhůta počala běžet dne 2. 7. 2012, kdy byl protokol o výsledku kontroly vyhotoven. S ohledem na zahájení řízení dne 14. 11. 2012 zůstala odpovědnost žalobce zachována. Tříletá objektivní lhůta byla taktéž dodržena, vyhotovení protokolu předcházelo jejímu uplynutí, předmětné deliktní jednání probíhalo 1. 1. 2012 až 21. 5. 2012.

[9] Soud se ztotožňuje s oběma správními orgány v tom, že namíste je aplikace speciálního ustanovení § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a vyloučeno je užití § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Dále se soud ztotožňuje s žalovaným v tom, že zjištěním dostatečně kvalifikované informace počala běžet jednoletá lhůta (srov. v obdobné věci ohledně lhůty rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2012, čj. 8 As 65/2011 – 81, www.nssoud.cz, s judikaturou tam citovanou). Ačkoli ze správního spisu je zjevné, že kontrola a řízení byly zahájeny na základě podnětu, tento podnět není založen ve spise doloženém soudem. Pouze na protokolu o výsledku kontroly ze dne 2. 7. 2012 je uvedeno „šetření podnětu čis.: 6824/12“. Proto není zcela jednoznačné, zda podnět byl natolik kvalifikovaný, aby měl za následek počátek běhu jednoleté lhůty. Z čísla podnětu však lze postavit s ohledem na zvyklosti v číslování najisto, že šlo o podnět došlý v roce 2012, nadto projednáváný správní delikt byl páchan od 1. 1. 2012. Příkaz byl doručen žalobci dne 14. 11. 2012. S ohledem na tyto skutečnosti již není třeba vyhodnotit, zda šlo o delikt pokračující, stanovit počátek objektivní prekluzivní lhůty a porovnat ho se skončením tříleté lhůty, protože rozhodnutí napadené žalobou nabylo právní moci dne 11. 7. 2014, čili před uplynutím tříleté lhůty. Tím spíše by při pozdějším stanovení počátku lhůty neuplynula ani roční lhůta pro zahájení řízení. I pokud by byl podnět z roku 2012 dostatečně kvalifikovaný, při počátku projednáváného deliktního jednání 1. 1. 2012 a doručení příkazu téhož roku v listopadu nemohla taktéž uplynout. Tato žalobní námitka není důvodná.

[10] Námitku, že došlo ke zkrácení práv žalobce nepořízením zvukového záznamu o jednotlivých úkonech ve správním řízení, žalobce nijak neodůvodňuje. Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37). Je pravdou, že k této odvolací

námítce se žalovaný nijak nevyjádřil, což učinit měl, avšak tato vada sama o sobě neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí s ohledem na výše uvedené o nutnosti námitku konkretizovat.

[11] Neopodstatněná je žalobní námitka neprovedení výsledku inspektorů J. N., M. F., I. K. a J. D. V žalobě žalobce nijak neupřesňuje, co by jejich výsledky mělo být prokázáno a nesrovnalosti v listinných důkazech – protokolech z kontroly, čestných prohlášeních a výsleších svědků - nijak nespecifikuje. Navíc není z formulace žalobního bodu jasné, zda se vztahují nesrovnalosti ve vyjmenovaných důkazních prostředcích k návrhu výsledku inspektorů anebo zaměstnanců či obou skupin osob, příp. jen některých z uvedených osob. Bez konkrétních námitek nelze tento žalobní bod projednat. Obecně soud souhlasí s žalovaným, že pokud nevznikne konkrétní pochybnost, je výsledek inspektorů nadbytečný, neboť všechny jimi zjištěné údaje, použité dále v řízení, jsou obsaženy v protokolech a o přezkoumání protokolu žalobce nežádal.

[12] Jako důvodnou soud shledal námitku, že nebyly provedeny výsledky svědků A. B., J. C. a J. P. A. B. se na opakovaně doručené předvolání nedostavila, J. C. bylo doručeno jedno předvolání, avšak nedostavila se k jednání a J. P. nebylo předvolání nikdy doručeno. Vzhledem k opakované námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu a stavu dokazování tak, jak bylo provedeno, je podle soudu svědeckých výpovědí uvedených svědků třeba, aby byl skutkový stav nelegálního zaměstnání uvedených osob zjištěn bez důvodných pochybností. O zaměstnávání J. C. a J. P. neexistuje žádný přímý ani původní důkaz – k jejich nelegálnímu zaměstnávání v rozhodné době neexistuje ani jedna výpověď. K nelegálnímu zaměstnávání A. B. existuje jako usvědčující důkaz toliko výpověď žalobce, žádný jiný důkaz provedený ve správním řízení neexistuje. Přitom jde o oblast správního trestání, kde jsou na kvalitu dokazování kladeny zvýšené požadavky a užije se zásad trestního práva [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, čj. 8 As 82/2010 – 55 (analogicky užitě zahlazení), rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2006, čj. 51 Ca 10/2005 – 31 (užití zásady *in dubio pro reo*) a zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008 – 46, podle kterého *kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty, nejen pro přestupky, uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu.*].

[13] Vada v dokazování v souzené věci spočívá v získání jediného důkazu ohledně zaměstnávání A. B. [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1624/09, ze dne 5. 3. 2010, podle kterého *důkazní situace, při níž v trestním řízení existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb a omylů. V takových případech musí být věnována mimořádná pozornost důkladnému prověření tohoto jediného přímého usvědčujícího důkazu a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny vyvinout všemožné úsilí, aby tento jediný usvědčující důkaz byl pokud možno doplněn jinými, byť třeba nepřímými důkazy. Taková povinnost pro ně vyplývá*

ze zásady oficiality a ze zásady vyhledávací (§ 2 odst. 4 a 5 tr. ř.), podle níž orgány činné v trestním řízení jsou povinny samy provádět další potřebné a dostupné úkony tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti]. Správní orgán I. stupně na straně 19 svého rozhodnutí o správním deliktu uvedl, že žalobce potvrdil, že A. B. pracuje od března 2012 jako brigádnice a dále citoval pouze skutečnosti z protokolu o kontrole. Z toho správní orgán jednoznačně a nepochybně dovodil, že vykonávala nelegální práci. Žalovaný pak dodal, že sám žalobce uvedl, že s A. B. není nic uzavřeno, že zjištění koresponduje s praxí popsanou Z. H. a že kontrolní činnost je specifickým, neopakovatelným úkonem a proti protokolu o kontrole žalobce nic nenamítal, o jeho přezkoumání nežádal. Kontrolní protokol je kombinací ohledání, výpovědi a stanoviska kontrolního orgánu a jako podklad *sui generis* obsahuje skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho činnosti a lze jej podle § 51 správního řádu užít jako důkazu. K tomu soud připomíná, že protokol o kontrole, provedené před zahájením správního řízení, nemůže být jediným podkladem trestání za správní delikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. 4 Ads 177/2011 – 120). Jde o neopakovatelný úkon, učiněný před zahájením řízení. V trestním i správním řízení se důkazy provádějí po jeho zahájení. Tyto důkazy jsou podkladem pro rozhodnutí a skutkový stav z nich musí být zjištěn v souladu s § 3 správního řádu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Tomu však správní orgány nedostály, když u A. B. zjistily skutkový stav z jediného důkazu (výpovědi žalobce) a u J. C. a J. P. neprovedly ve správním řízení žádný důkaz.

[14] Opodstatněná je i námitka, že se správní orgány nijak nevypořádaly s čestnými prohlášeními J. B., A. B. a J. C. V této části je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné (jakožto celek tvořený rozhodnutím správního orgánu I. stupně a rozhodnutím žalovaného).

[15] Důvodná je dále námitka o tom, že správní orgán nezohlednil majetkovou situaci žalobce. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v doplnění odporu ze dne 7. 12. 2012 namítal likvidační charakter pokuty, poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 – 133, a navrhl doplnit dokazování o daňová přiznání žalobce za léta 2010 a 2011, výpis z katastru nemovitostí, osvědčující, že nemá žádnou nemovitost, bydlí v bytě nad restaurací, kterou provozuje, a dále navrhl důkaz rodným listem dcery, kterou má v péči na základě dohody mezi rodiči. Podle protokolu o provádění důkazů mimo ústní jednání ze dne 30. 1. 2013 přiložil žalobce k doplnění odporu přiznání k dani z příjmů fyzických osob za léta 2010, 2011 a dohodu rodičů o změně výchovy a styku matky s nezletilou dcerou žalobce. Podle této dohody matka poskytuje výživné ve výši 1.500 Kč měsíčně. Dne 28. 3. 2013 dodal žalobce správnímu orgánu přiznání k dani z příjmů fyzických osob za léta 2012 a 2013. K daňovým přiznáním nebyly přiloženy žádné výkazy o majetku, žalobce ani nedoložil žádné další důkazy o svém majetku. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně zohlednil v rozhodnutí o správním deliktu ze dne 13. 3. 2014 daňová přiznání žalobce za roky 2010 a 2011, přiznané příjmy a výdaje. Dále správní orgán I. stupně pouze uvedl, že žalobce není v likvidaci, v konkurzu, vyrovnání ani v insolvenčním řízení a uzavřel, že pokuta není pro žalobce likvidační. S dohodou o péči o dítě a výživném se správní orgán I. stupně ani žalovaný vůbec nevypořádaly. K důkazu daňovými přiznáními za léta

2012 a 2013 žalovaný v rozhodnutí napadeném žalobou uvedl, že oblastní inspektorát vyzval žalobce k doložení majetkových poměrů, které byly doloženy až spolu s odvoláním. Nato hned žalovaný uzavřel, že pokuta ve výši 350.000 Kč by neměla mít pro další podnikání žalobce i přes ztráty vykázané v letech 2012 a 2013 likvidační účinky. Pokud by jednorázové uhrazení pokuty mělo nepříznivý dopad na hospodaření žalobce, odkázal ho žalovaný na příslušný celní úřad a možnost požádat hrazení pokuty ve splátkách či o posečkání. Žádná další úvaha o pokutě, majetkových poměrech a likvidačním charakteru pokuty v rozhodnutí není. Přitom podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 – 133, na které navíc žalobce ve správním řízení odkazoval, *správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.* V daném případě oba správní orgány zcela opomenuly zohlednit dohodu rodičů o výživném a zejména ohledně výsledků hospodaření za roky 2012 a 2013 chybí v rozhodnutí žalovaného jakákoliv úvaha, jak ke svému závěru dospěl. V této části je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[16] Vzhledem k procesní situaci se soud dalšími námitkami a konkrétním dokazováním u jednotlivých fyzických osob nezabýval, neboť by to bylo nadbytečné v návaznosti na shora uvedenou argumentaci. Chybějící výpovědi tří zaměstnankyň mohou vnést do důkazního stavu nové skutečnosti, a to nejen u zaměstnávání týkajícího se jich samotných, ale i J. B. a Z. H.

[17] Závěrem soud shrnuje, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné v části o výši uložené pokuty a v části týkající se námitky, že nebyla vypořádána jako důkazy čestná prohlášení J. B., A. B. a J. C. Vadou řízení bylo, že vůbec nebyly provedeny výslechy svědkyň A. B., J. C. a J. P. Všechny tyto vady měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, proto ho soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[18] V dalším řízení správní orgány vyhodnotí důkazy čestnými prohlášeními J. B., A. B. a J. C. Dále správní orgány vezmou v úvahu výši výživného ke dni vydání rozhodnutí, učiní úvahu o přiměřenosti a likvidačním charakteru pokuty v souladu s právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 – 36 (pokuta musí být zjevně nepřiměřená) a shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 – 133. Dále správní orgány provedou výslechy svědkyň A. B., J. C. a J. P. k zaměstnávání všech pěti dotčených zaměstnanců.

[19] Úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za převzetí věci a podání žaloby, tj. 2 x 3.100 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. K celkové částce 6.800 Kč náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč (soudní poplatek 3.000 Kč za podání žaloby a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). Celková odměna advokáta za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 10.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 2. 3. 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu